

A Fővárosi Ítéltábla a személyesen eljáró dr. felperes neve (felperes címe) felperesnek - dr. Csontos Péter ügyvéd (fél címe) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen személyhez fűződő jogsértés megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. május 24. napján kelt 65.P.22.161/2006/80. számú ítélete ellen a felperes részéről 82. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezését nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg az alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 288.000 (Kettőszáznyolcvannyolcezer) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jó hírét a ... Kft. ügyvezetőjeként az ... Kft.-nek 2001. augusztus 7. napján írt levelében azzal, hogy őt „tolvajnak” nevezte. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 250.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy a le nem rótt eljárási illetékből 150.000 forintot az állam visel. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg - felhívásra - az állam javára 66.000 forint eljárási illetéket. Ítélete indokolásában kifejtette: önmagában nem sértő a cégek közti levelezésben az ügyvezetőtől az új cégnél ugyancsak gazdasági és jogász feladatot ellátó volt - az ügyvezetővel rossz viszonyban lévő - munkavállaló bíráló minősítése. A „tolvajkénti” megemlézése azonban a valós alap hiányában jogsértő. Az elégtételadásra kötelezést ugyanakkor a büntető tárgyaláson megtörtént sajnálkozásra tekintettel - amely miatt a felperes a vádat el is ejtette - nem tartotta indokoltnak. A felperes nem vagyoni kárigényét azért utasította el, mert a felperes nem igazolt olyan hátrányt, amely őt az alperesi közléssel összefüggésben érte volna. Álláspontja szerint a felperes nem igazolta azt sem, hogy az ... Kft.-vel valóban jogviszonyban állt, és ezen jogviszonyát ... megszüntette, így a jogviszony megszüntetésére kártérítési igényt sem alapozhat. A meghallgatott tanúk vallomása alapján utalt arra is, hogy a felperes volt főnöke és

felesége a felperest továbbra is barátjuknak tekintik, róla elismerően nyilatkoztak, „tolvajkénti” minősítését egy pillanatig sem hitték el. A közlés sem objektíven, sem szubjektíven nem volt alkalmas arra, hogy a felperesről kialakult képet hátrányosan befolyásolja. A felperes vagyoni kártérítési igényét sem találta megalapozottnak, ugyanis a vagyoni kárigényt igazoló dokumentumok valóságtartalmát aggályosnak ítélte, továbbá utalt arra is, hogy ... a felperest egy másik cégében újra foglalkoztatta, amely kétséges teszi, hogy valóban az alperesi közlésre tekintettel szüntette meg a felperes munkaviszonyát az ... Kft.-nél.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztetett elő fellebbezést, elsődlegesen annak megváltoztatásával a keresetének helyt adó döntés meghozatalát, másodlagosan annak hatályon kívül helyezését kérve. Állítása szerint az elsőfokú bíróság a tényeket sem állapította meg helyesen, a bizonyítási eljárást sem folytatta le, a kógens törvényi rendelkezéseket figyelmen kívül hagyta, jogellenes jogalkalmazással hozta meg ítéletét az eljárási szabályok kifejezetten súlyos megszegésével, a jogalkalmazási gyakorlattal szemben. Előadta, hogy nem állt munkakapcsolatban az alperessel, az ... Kft.-ben semmiféle tevékenységet nem végzett. A ... Kft. adóügyeiben, vámügyeiben 1993-ban eljárta ... egyik cégének sem volt könyvelője, 2001-ben nem jogtanácsosi minőségben járt el a bíróságokon. Az alperessel sem 2001-ben, sem azt követően nem támadt nézeteltérése, a bírósági tárgyalótermen kívül nem volt kapcsolatuk. Utalt arra is, hogy a magánvádas büntetőeljárásban az alperes elismerte bűnösségét, és bocsánatot kért a felperestől. Állítása szerint a munkaviszony keletkezését, létezését, tartalmát bizonyító okiratok valódiságának megkérdőjelezése is jogellenes az elsőfokú bíróság részéről, ugyanis ezen okiratok alapján látta el a felperes az ... Kft. és az ... Kft. perbeli képviselőjét. Az okiratok érvénytelenségének megállapítását az alperes nem kérte, így az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett jogkörén. Hivatkozott arra is, hogy bizonyítási indítványai teljesítése esetén a társaságok felszámolóitól az e vonatkozásban keletkezett valamennyi okirat az elsőfokú bíróság rendelkezésére állhatott volna. Kiemelte: az elsőfokú bíróság bizonyítékok nélkül vélelmezte, hogy környezetében sem érte hátrány a felperest az alperesi kijelentés miatt, a társadalom jóérzésű tagjaiban ugyanis nyilvánvalóan visszatetszést kelt, ha valakit „tolvajnak” neveznek. Sérelmezte, hogy bizonyítási indítványait az elsőfokú bíróság csupán példálózó jelleggel hívta fel. Hangsúlyozta, hogy ... valamennyi munkaszerződését írásban mondta fel az alperesi valótlan és sértő állítások miatt. Hivatkozott arra is, hogy a felperes „perhez való hozzáállását” kifogásoló kitétel nem értelmezhető attól az elsőfokú bíróságtól, amely elfogultságot állapított meg és az elfogultság alapjául szolgáló tárgyalási jegyzőkönyvek kijavítása a mai napig nem történt meg. Utalt arra is, hogy az ítéletet hozó bírótól az eljárás középső szakaszában a bíróság átosztotta a jelen ügyet más bíróra, akinek elfogultságát a Fővárosi Törvényszék megállapította. Sérelmezte az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában azt a kitételt is, amely szerint a perköltség kártérítésként funkcionál. Hivatkozása szerint nincs tudomása arról, hogy akár az ... Kft., akár az ... Kft. mikor, mennyi közterhet fizetett 2001-ben, tekintetbe véve azt is, hogy ekkor nem személyre bontott adóhatósági bejelentés működött a foglalkoztatottakról, hanem úgynevezett általános. Nem állapíthatta volna meg ezért az elsőfokú bíróság, hogy

sem az ... Kft., sem az ... Kft. nem fizetett közterhet a felperes alkalmazása után. Állítása szerint a Marci 2000 Bt. „f.a.” nem foglalkoztatta. Hivatkozott a BH2001. 419. és a BH2007. 117. eseti döntésekben, a PK 12. számú állásfoglalásban foglaltakra, valamint az Európai Emberi Jogi Bíróság 17488/1990. számú ügyében kifejtettekre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az alperes fellebbezésének hiányában az elsőfokú bíróság jogsértést megállapító, a keresetnek részben helyt adó rendelkezése jogerőre emelkedett [Pp. 228. § (4) bekezdés], a Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes fellebbezési kérelme, és az alperes fellebbezési ellenkérelme korlátai között bírálta felül [Pp. 253. § (3) bekezdés], és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a szükséges mértékben feltárta, a Fővárosi Ítéltábla az arra alapított, a helyesen felhívott jogszabályok, helytálló alkalmazásával megindokolt döntésével is egyetértett.

A Ptk. 75. § (1) bekezdése kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokat mindenki köteles tiszteletben tartani. A Ptk. 78. § (1) bekezdése szerint a személyhez fűződő jogok védelme kiterjed a jóhírnév védelmére is. A (2) bekezdés értelmében a jóhírnév sérelmét jelenti különösen, ha valaki más személyre vonatkozó, azt sértő, valótlan tényt állít, híresztel, vagy való tényt hamis színben tüntet fel.

A Ptk. 84. § (1) bekezdése e) pontja szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest a polgári jogi felelősség szabályai szerint követelhet kártérítést.

A Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A fellebbezésben foglaltakra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla általánosságban azt emeli ki, hogy a Ptk. 78. § szerinti jóhírnév védelme azt kívánja biztosítani, hogy a társadalom tagjait a valóságos értékük alapján ítéljék meg, amely úgy érvényesülhet, ha az adott személyről az objektív valóságot kifejező tényállítások, értékelések jelennek meg. A valóságot meghamisító tényállások, közlések, amelyek hátrányosan befolyásolják a személy társadalom részéről megnyilvánuló értékelését, jóhírnevet sértenek. A jóhírnév védelme a természetes és jogi személyt egyaránt megilleti. Ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy a Ptk. hatályos rendelkezései [Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdés] szerint sem a vagyoni, sem a nem vagyoni kártérítés nem kapcsolódik automatikus következményként a személyiségi jogsértés tényéhez. A sérelmet szenvedett félnek meg kell jelölnie,

hogy milyen tényleges hátrányok érték a jogsértéssel okozati összefüggésben, amennyiben pedig előadását a jogsértő fél vitatja, a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a bekövetkezett károkat bizonyítani kell.

Az előzőekben kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes nem igazolt a perben olyan tényeket, amelyből a jogsértéssel összefüggő és az objektív szankciókkal el nem hárítható hátrány bekövetkezte megállapítható lenne. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a felperes kártérítési igényét elutasította, a felperes ugyanis nem bizonyította, hogy az alperes jogsértő magatartásával összefüggésben olyan hátrányt szenvedett, amelynek a csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez a vagyoni, illetőleg a nem vagyoni kártérítés megítélése indokolt. A felperes azon hivatkozását, miszerint az alperesi valótlan kijelentés miatt ingott meg benne ... bizalma, és ezért mondta fel az ... Kft.-nél fennálló jogviszonyát, cáfolja a perben felmerült azon adat, miszerint az ugyancsak ... ügyvezetése alatt álló ... Kft.-nél - az alperesi levél címzettjénél - a felperes továbbra is alkalmazásban maradt. A felperes indítványára beszerzett bizonyítékok annak alátámasztására sem voltak alkalmasak, hogy a felperes megítélése az alperesi valótlan közlés következtében csorbát szenvedett volna szűkebb környezetében, ugyanis a meghallgatott tanúk vallomása alapján az volt megállapítható, hogy az alperesi kijelentésnek nem adtak hitelt, a felperesről korábban kialakított véleményük nem változott. Az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (4) bekezdése alapján megalapozottan utasította el szükségtelenként a felperes további bizonyítási indítványait, ugyanis ezzel ellentétes eredmény a további bizonyítás felvételétől sem volt várható.

A Fővárosi Ítéltábla utal arra is: személyiségvédelmi perben több polgári jogi igény együttes érvényesítésekor az eljárási illeték alapjául a kártérítési követelés szolgál. Az eljárási illeték alapjául a meg nem határozható pertárgyérték akkor vehető figyelembe, ha az az Itv. 39. § (3) bekezdése alapján számított érték meghaladja a kártérítési követelést. Az objektív igények tekintetében való pernyertesség arányát azonban a perköltség viselésénél értékelni kell. Az adott esetben a 3.600.000 forint illetékalap után az Itv. 46. § (1) bekezdésében foglaltak szerinti illeték összegét az elsőfokú bíróság helyesen vette figyelembe, és a Pp. 81. § (1) bekezdése szerint a pernyertesség-peresztesség arányának megfelelően rendelkezett az alperest, illetőleg a felperes személyes költségmentessége folytán az államot terhelő kereseti illeték viseléséről, és a Pp. 86. § (3) bekezdésének helytálló alkalmazásával kötelezte a felperest a peresztességének mértékéhez igazodó, az ellenfél javára megítélt, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), és (6) bekezdéseiben foglaltak szerint, a végzett munkával arányosan, a 4/A. § értelmében az áfára is figyelemmel meghatározott ügyvédi munkadíjból álló perköltség viselésére.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért köteles a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján, a Pp. 86. § (3) bekezdése értelmében az alperes részére jogi

képviselte ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket a felperes személyes költségmentessége folytán a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a értelmében az állam viseli.

Budapest, 2013. április 5.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s. k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s. k.
bíró